

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **a) J. K., b) M. K., c) T. C. V., d) Ing. J. V., e) P. B., f) Ing. L. Š., g) Z. Š., h) H. Z., ch) Z. F., i) M. F., j) P. M., k) P. S., l) A. S., m) K. B., n) L. S., o) B. S., p) J. S., q) Ing. J. D., r) Mgr. J. Č., s) Mgr. L. Č., t) A. P., u) V. M., v) M. N., w) P. U., x) P. U., y) Ing. Z. P., z) P. M. B.**, všichni zastoupeni JUDr. Michalem Filipinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 18, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor dopravy, se sídlem Kounicova 67, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce u) V. M. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2014, č. j. 62 A 18/2014 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce u) V. M. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2014, č. j. 62 A 18/2014 - 18, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě žalobců a) až z) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. 5400/OD/MMB/235171/2013/-Ro-/17/, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a dalších osob a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno – střed ze dne 17. 5. 2013, č. j. 120067233/ADAM/SSU/014. Tímto rozhodnutím bylo nařízeno vlastníkům pozemku parc. č. 1448/3, v k. ú. Staré Brno, kteří byli ve výroku rozhodnutí vyjmenováni a mezi nimiž jsou také žalobci a) až z), odstranit nepovolenou pevnou překážku z veřejně přístupné účelové komunikace, která se nachází na tomto pozemku.

Žalobci a) až z) podali spolu s třemi dalšími žalobci žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Jelikož žalobci a) až z) nezaplatili (každý samostatně) přes výzvu

krajského soudu soudní poplatek za žalobu, vyloučil krajský soud jejich žalobu usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. 62 A 89/2013 - 44, k samostatnému projednání, a následně jejich žalobu nyní napadeným usnesením zastavil podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na ust. § 33 odst. 8 s. ř. s. tvoří žalobci aktivní samostatné společenství účastníků, a je proto každý zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce u) V. M. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podřaditelného pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že žalobci byli původně členy družstva, které vystavělo dům B. 21. Při přechodu do vlastnictví soukromého došlo k rozdělení domu i pozemků s ním souvisejících. Ideální spoluvlastnictví žalobců k předmětnému pozemku se odvíjí od spoluvlastnictví k domu B. 21 a je zcela neoddělitelné, neboť tvoří funkční celek. Napadené rozhodnutí *de facto* zřizuje veřejnou účelovou komunikaci na pozemku, který je v ideálním spoluvlastnictví žalobců. Logický závěr je pak, že žalobě jako celku může být vyhověno, nebo může být jako celek zamítnuta. Nepřichází v úvahu závěr, že ideální podíl některého z účastníků je veřejnou komunikací, zatímco u jiného není. K tomu by totiž došlo, pokud by u jednotlivých účastníků byla žaloba zamítnuta nebo naopak jí bylo vyhověno. Nelze totiž abstrahovat od toho, že vůči některým účastníkům by rozhodnutí žalovaného bylo pravomocné, zatímco některým by bylo zrušeno. Takovéto rozhodnutí by narušilo zásadním způsobem stabilitu právních vztahů ohledně předmětného pozemku. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti rozporuje závěr krajského soudu, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tvoří žalobci samostatné společenství účastníků. Svou argumentací směřuje k tomu, že za jedinou žalobu podanou více žalobci měl být vyměřen jediný soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a řízení o žalobě žalobců a) až z) proto nemělo být zastaveno.

Podle ust. § 33 odst. 8 s. ř. s., podá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu.

Podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Podle ust. § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích, vznikne-li více poplatníkům povinnost zaplatit poplatek, platí jej společně a nerozdílně.

Předpokladem vzniku společné poplatkové povinnosti dle ust. § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích je existence nerozlučného společenství žalobců, neboť pouze v takovém případě lze hovořit o jediné poplatkové povinnosti více poplatníků. O nerozlučné společenství účastníků jde tam, kde podle ustanovení hmotného práva je právo nebo povinnost, o něž v řízení

pokračování

jde, nedílné povahy. V důsledku toho lze žalobě vyhovět pouze v případě, že na straně žalující vystupují všechny osoby, jimž svědčí právo nedílné povahy, respektive že na straně žalované vystupují všechny osoby, jimž svědčí povinnost nedílné povahy. Pokud by tedy v nyní projednávané věci skutečně šlo o právo či povinnost nedílné povahy, které svědčí všem spoluvlastníkům dotčené nemovitosti, museli by žalobu podat všichni spoluvlastníci. Spíše na okraj lze proto poznamenat, že stěžovatelova argumentace vede k tomu, že by žaloba v dané věci byla předem odsouzena k neúspěchu, neboť nebyla podána všemi spoluvlastníky.

O nerozlučné společenství účastníků se však v posuzované věci nemůže jednat. Jak vyplývá z ust. § 33 odst. 8 s. ř. s., v řízení před správními soudy tvoří více žalobců vždy samostatné společenství účastníků. Z tohoto pravidla neexistují žádné zákonné výjimky a ani s přihlédnutím k povaze předmětu nyní projednávané věci není dán žádný důvod, proč by tomu zde mělo být jinak.

Nelze stěžovateli přisvědčit, že by v dané věci žalobě všech žalobců mohlo být pouze vyhověno jako celku, nebo by mohla být jako celek zamítnuta. Nesplní-li například někteří ze žalobců podmínky řízení, nebude jejich žaloba vůbec věcně projednána, zatímco na základě žaloby ostatních žalobců může soud správní rozhodnutí jako celek zrušit. Vyhovění žalobě jednoho z žalobců by nemělo za následek to, že by bylo rozhodnutí žalovaného pravomocné vůči některým žalobcům, kdežto vůči jiným nikoliv. Výrok rozhodnutí žalovaného se sice vztahuje k více osobám, nicméně tvoří nedílný celek. Jakmile by správní soud vyhověl žalobě byť jediného žalobce, zrušil by rozhodnutí jako celek (popř. vyslovil jeho nicotnost), a to s účinky vůči všem účastníkům správního řízení. Povinnost uložená v této věci prvostupňovým rozhodnutím by tak zanikla všem spoluvlastníkům.

Jedná se tedy o typické samostatné společenství účastníků, na jejichž žalobu je nutno hledět jako na více žalob, o nichž je toliko vedeno společné řízení (není-li žaloba některého ze žalobců vyloučena k samostatnému projednání). Každý ze žalobců je v takovém případě sám poplatníkem ve vztahu ke své žalobě. Není vůbec rozhodné, zda je více žalob obsaženo v jediné či více listinách. I v případě, že žaloba žalobců tvořících samostatné společenství účastníků je podána na jediné listině a každý ze žalobců tak uplatňuje tytéž námitky, sdílí každá žaloba samostatný osud. V první řadě může být žaloba některých žalobců věcně projednána, zatímco žaloba jiných žalobců vyústí v jiné procesní rozhodnutí (například zastavení řízení či odmítnutí žaloby). Kromě toho může být věcná legitimace jednotlivých žalobců tvořících samostatné společenství účastníků různá. V takovém případě může být žalobě některých žalobců vyhověno, zatímco žaloby ostatních žalobců budou zamítnuty.

Koncepce aktivního společenství účastníků ve správním soudnictví (výlučně jako samostatného) eliminuje výše popsané závažné důsledky plynoucí z aktivního nerozlučného společenství účastníků (spoluvlastníci by se nemohli domoci ochrany svých práv individuálně). Není rozhodné, že se zásah do veřejných subjektivních práv více osob týká věci v jejich ideálním spoluvlastnictví. Je věcí každého ze spoluvlastníků, zda bude proti takovému zásahu brojit či nikoliv. A každý se může domoci ochrany individuálně, aniž by se musel spoléhat na součinnost jiných osob. Zároveň si pochopitelně každý ze spoluvlastníků musí být vědom toho, že správní rozhodnutí týkající se společné věci může být i s účinky vůči němu ve správním soudnictví zrušeno, bez ohledu na to, zda se o to sám přičiní.

S ohledem na ust. § 33 odst. 8 s. ř. s. je tedy aplikace ust. § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích vyloučena, a každému ze žalobců tak podáním žaloby vznikla na základě ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích poplatková povinnost. Krajský soud proto postupoval správně, pokud vyzval každého ze žalobců k zaplacení soudního poplatku za žalobu,

a posléze zastavil řízení o žalobě žalobců, kteří tak neučinili. Tyto závěry plně odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251, č. 2410/2011 Sb. NSS, a v něm citovaná judikatura) a Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal důvod se od ní odchýlit.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému ani zbývajícím žalobcům pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu